

Skade. Nu sagde den ærede Ordfører, at han vilde have et konkret Tilfælde, d. v. s. et Tilfælde, hvor der var slet Skade. Men saa er der jo ikke andet for end at vente, indtil man ser, at der en Gang sker Skade, indtil et Skib med en Værdi af lad os sige et Par hundrede Tusind Kroner bliver ødelagt, og Menneskeliv tabes. Nej, lad os hellere tænke fornøftigt over, hvad der kan ske, hvad vi allesammen vide, der kan ske. Ved at sige efter disse forskellige Ting, man vil have ud af Braget, roder man op i Braget og tilvejebringer derved en mindre Dybde; det synes virkelig ikke, at der behøves noget Bævis for, at dette kan ske. Jeg kan ikke se, hvad det er for et konkret Tilfælde, der skal til der, naar det ikke er det, at man vil se først, at et Skib kommer til Ulykke paa et Brag. Og naar den ærede Ordfører gentager, at det er jo saa rart, at et Brag bliver gjort mindre og mindre skadeligt af Bragfisterne, saa er det, at jeg atter og atter paastaar, at det er slet ikke det, de gøre, ikke paa nogen Maade. At der kan ske noget saadant som, at et Skib mister Ankre, er ganske sikkert, det kunne de, og derfor var det jo ogsaa det rigtigste altid at fjærne et saadant Brag. Der er blot den Ulempe derved, at det er saa overordentlig kostbart. Man hjælper sig da saaledes, at man, ligegyldigt hvad det koster, fjærner saa meget, at der ikke er Fare for Skibsforlis og Mennesketab; men at man skulde have den samme Forpligtelse over for Muligheden af, at et Anker kan tabes, eller et Jiftergarn kan rives itu, det er det, der er det tvivlsomme. Jeg tror, som sagt, at vilde man fordre, at Marineministeriet altid skulde bringe Braget til fuldstændig af forsvinde, maatte der fordres ganske andre Penge dertil, og jeg paastaar, at Bragfisterne i den Henseende ikke gøre nogen Gavn. Jeg vilde ganske vist ogsaa gerne se, at man ved at stille andre Betingelser end Udvalget kunde komme til en Forstaaelse; men paa den foreliggende Basis kan det ikke ske. Saa sagde den ærede Ordfører: hvorfor vil man ikke stole paa en Dykker? Nu taler jeg ikke om det Tilfælde, hvor der er forlangt en edelig Erklæring; men jeg taler om det andet, hvor der staar, at „Bragfisterne skulle, saakremit Vandstandshøjden formedelst Arbejder paa noget Sted formindstes, holde Stedet behørigt afmærket“. Der sagde den ærede Ordfører: Man ser jo en Dykker gaar ned fra et Skib og undersøge, hvordan Grunden er, og erklærer han saa, at der er dybt nok, gaar man over. Nu maa man huske paa, at den Dykker, der der gaar ned, har slet ikke andet at gøre, han skal kun op-

fylde sin Bligt paa en bestemt Maade og sige, om der er dybt nok eller ikke; men her er Tale om Bragfisteren. Han ved maaste ikke lige straks, om et saadant Spant er væltet om paa den Maade, at den virkelige Vanddybde er bleven formindstet; men dernæst er der en betydelig Gene og maaste Udgift for ham at faa det mærket, og saa er det menneskeligt, at han undertiden er lidt sen til at gøre den Opdagelse, at Dybden er bleven mindre, og det er jo aldeles ukontrolleret, han risikerer ingen Ting videre, han skal i dette Tilfælde ikke aflægge nogen Ed. Skulde man opdage, at Dybden er bleven formindstet, vil han sige: Na, jeg tog fejl. Det er det hele, og at det skulde være tilbørlig Garanti for, at der virkelig ikke skabtes en for Skibsfarten ofte maaste meget betydelig Hindring, der kan blive skæbnesvangere, synes jeg dog ikke er meget rimeligt at antage. Jeg kan derfor efter dette ikke komme tilbage til andet, end at jeg ikke kan gaa ind paa Forslaget saaledes som det nu er formuleret. Ganske sikkert kan den ærede Ordfører sige: Ja, men nu have vi jo ingen Bestemmelser, men dertil siger jeg saa: Nej, men saa maa vi hellere afvente bedre Tider, hvor man kan faa en efter min Mening forsvarelig Lov, end tage det, som her foreslaas, og som jeg umulig kan give Tilfagn om at søge gennemført. Men, som jeg har sagt mange Gange, jeg skal være villig til at søge at komme overens med den ærede Ordfører, om vi maaste ved forenede Bestræbelser kunde finde en Affattelse for en saadan Lov.

J. Sager: Jeg skal fatte mig i Kort, da jeg i det hele kan henholde mig til den højtærede Minister. Naar den ærede Ordfører uden videre vilde lægge Bævisbyrden over paa Mindretallet og den højtærede Minister med Hensyn til den Skade, der vilde ske, er det jo aldeles ubeføjet. Naar man viser, at det sandsynlige er, at der ikke er tilstrækkelig Sikkerhed for, at en Ulykke ikke kan ske, saa er det de andre, der skulle bevise, at den Sikkerhed er til Stede, og den Sikkerhed kan ikke være til Stede efter det ærede Flertals Forslag. Saaledes som den højtærede Minister jo ogsaa har gjort opmærksom paa, er en Dykker ikke en Person, man absolut kan stole paa. Han er nemlig en hver som helst, og i dette Tilfælde er Dykkeren tillige interesseret i Sagen saaledes, at hans Erklæring ikke kan sammenstilles med en Dykkererklæring ved Grundstødning. Dertil kommer endnu, at det ingenlunde er enhver Dykkererklæring ved Grund-